

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2621/2020
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Живковић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за неспецифичне плућне болести „Сокобања“ из Сокобање, чији је пуномоћник Павле Видановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2195/2019 од 20.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2195/2019 од 20.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2195/2019 од 20.05.2020. године, потврђена је пресуда Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П1 282/16 од 10.05.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење тужене од 10.11.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и престао радни однос дана 12.11.2014. године, као и да се утврди да су му у периоду од 21.04.2014. године до 21.04.2015. године, мировала права и обавезе на раду и по основу рада. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 152.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности,

а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. У ревизији се указује и на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. истог члана која, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код тужене, на радном месту доктор медицине – специјалиста Дана 04.03.2014. године послодавцу је поднео захтев за одобравање неплаћеног одсуства са рада у трајању од 12 месеци, у периоду од 21.04.2014. године до 21.04.2015. године, ради одласка на стручно усавршавање у иностранство о сопственом трошку, а управни одбор тужене је на седници одржаној 21.03.2014. године такав захтев одобрио. На ту одлуку су реаговали директор и надзорни одбор тужене, па је тужилац обавештен да ће му одсуство бити одобрено уколико закључи споразум са туженом, којим се обавезује да ће вратити 5.223.668,49 динара, уплаћених од стране тужене за његову претходну специјализацију 2006. године, а као мера обезбеђења уколико се тужилац након специјализације не врати на рад. Како је тужилац одбио да потпише понуђени споразум, директор тужене је 17.06.2014. године донео решење којим је одбио захтев тужиоца за одобрење одсуства са рада на време од 12 месеци. Тужилац је првостепеном суду поднео тужбу којом је тражио поништај наведеног решења, али је његов захтев правноснажно одбијен пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 416/16 од 09.03.2016. године. У то време тужилац је најпре закључио уговор о раду 24.02.2014. године на одређено време од годину дана са ЈЗЗ Општом болницом у ... и са Клиничким центром из ..., Република ..., затим уговор о спровођењу периода прилагођавања од 15.04.2014. године на одређено време од 12 месеци са Општом болницом, а након завршетка тог уговора, тужилац је засновао радни однос на неодређено време са Општом болницом од 01.02.2016. године. У међувремену, тужена је доставила тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе из члана 23. алинеја 1. Уговора о уређењу права и обавеза из радног односа, у виду неоправданог одсуства са рада на које се тужилац изјаснио, али је тужена овде побијаним решењем донетим 10.11.2014. године отказала тужиоцу уговор о раду са пратећим анексима, због неоправданог одсуства са рада у периоду од 23.04.2014. године до 05.11.2014. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца, као неоснован.

Одредбом члана 78. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да послодавац може запосленом да одобри одсуство без накнаде зараде (неплаћено одсуство), а да за време неплаћеног одсуства, запосленом мирују права и обавезе из радног односа, ако за поједина права и обавезе законом, општим актом и уговором о раду није другачије одређено.

Одредбом члана 184. став 2. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“ број 107/05), прописано је да се здравствени радник са високим образовањем, после завршене специјализације може усавршавати и у ужој специјалности, под условом да је обављао послове здравствене заштите у складу са овим законом, као специјалиста одређене гране медицине, стоматологије, односно фармације.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...95/18), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање, односно ако се не врати на рад код послодавца у року од 15 дана од дана истека рока мировања радног односа из члана 79. овог закона, односно неплаћеног одсуства из члана 100. овог закона. Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. истог Закона, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

У конкретном случају, одлуком директора тужене одбијен је захтев тужиоца за одобравање неплаћеног одсуства са рада, а тужбени захтев за поништај решења директора, одбијен је, као неоснован, правноснажном судском одлуком. Тужилац је био у обавези да се после пријема негативне одлуке директора врати на рад и сачека исход претходне парнице, а како то није учинио, неопраданим одсуством са рада у периоду од 17.06.2014. године до 05.11.2014. године, начинио је повреду радне обавезе предвиђену уговором о раду, као основ за престанак радног односа. Из тих разлога, није основан ни захтев тужиоца да се утврди да су му у периоду од 21.04.2014. године до 21.04.2015. године мировала права и обавезе на раду и по основу рада, с обзиром да му је радни однос престао дана 12.11.2014. године.

С тим у вези нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Неосновани су ревизијски наводи да није правилно цењен приговор застарелости потраживања, јер су нижестепени судови правилно оценили да је тужилац чинио повреду радне обавезе од 17.06.2014. године (пријема одлуке директора) до 05.11.2014. године – до када је тужена ценила његово понашање, односно нејављање на рад, те рок из члана 184. став 1. Закона о раду није истекао јер је предметно решење тужене донето 10.11.2014. године. Осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци у смислу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић